

ПЛАНИНАРСКИ КЛУБ "ПОЛИЦАЈАЦ - ЈОСИФ ПАНЧИЋ"
Булевар деспота Стефана 107, Палилула, 11000 Београд, тел.:
060/311-7744

Београд, 21.03.2017. године

I z v e š t a j

Прва овогодишња акција са мотивом ZAGRЛИ DRVO ALI MENE PRVO, добила је своје право првенства у Азбуковици, у Специјалном резервату природе, у Клисурској реци Трешњике.

У суботу, 18. марта ове године, после загрљаја добродошлице, на акцију је кренуло 30 планинара, из Београда, према Ваљево. Уз пут читамо о дендротерапији – лечењу помоћу енергије дрвећа и удисања шумског ваздуха. Упознајемо се са Трешњиком и Азбуковицом и уз наградно питање дарујемо мајицу са мотивом „ZAGRЛИ DRVO ALI MENE PRVO“ најсрећнијој планинарки.

У месту Маркова Црква, посетили смо и били угошћени од домаћина, свеštenika храма Св. Димитрија, а затим смо обишли Сretenовића воденицу, која до године слави 200 година оtkако се врти њен воденични камен. Занимљива је и по томе што још увек постоји сачуван уговор о куповини ове воденице, на турском језику, из 1818. године.

Пут нас је даље водио преко Осећине, кроз Рађевино, до Азбуковице.

У Рајновачи су нас саčekали планинарски пријатељи из ЛоZNице и Новог Сада, а потом у Лjubовији и директорка Туристичке организације Лjubовија, као неко ко разуме жеље тамо неких планинара што би да траже стабла трешње у Трешњики и да се грле са дрвећем. Рећи добродошлице и мали дарови испред ове организације, тек да знамо да смо примњени од добрих домаћина и да смо заиста добро дошли, преходили су вожњи до почетне тачке наше суботње авантуре, до идилног места Горња Трешњика. Некад је овде било средиште азбуковачке писмености, у првој школи у овом крају, изграђеној још 1836. године.

Како ова акција за нијансу јаче од других планинарских акција, промовише љубав и загрљаност, ништа необично што смо нашем високогорцу Андрији Богичевић, приредили још једно мало изненађење, у виду јестиве посластице у част његовог признања добијеног од Планинарског савеза Србије, због освајања Аконкагве (6962m надморске висине).

Када смо после заслађивања у подне кренули у Клисурску, већ са првим стенама, над нама је узлеteo пар белоглавих супова, да нам објави да смо стигли у њихов дом. У недостатку јаких kolorита које нам обично сервира дарежљива природа већ почетком марта, овог пута се представила само првим kukуреком, jagorčevinama и љубићом. Зато су наша чула обилато уживала у ђарлијастој симфонији набујале Трешњике, поред које смо се snishodљиво кретали, да не нарушимо тај склад једне од најчистијих река у Европи, са горопадним стенама кроз које је издубила своју fascinantну клисуру.

Лганим коракосм освајамо уску планинску стазу, бодрени sazнанјем да се уствари крећемо стазом горњокошљанских дјака. Не уманјујући свој доживљај изазова и лепоте, свако на свој начин велича и divи се

upornosti tih mladih duša, koje su godinama, odrastajući u klisuri, po kojekakvom vremenu ovuda hodile iz potrebe i nužde, a mi evo, ovuda hodamo iz čiste zabave i zadovoljstva.

Jerinin grad, iznad nas, gotovo nevidljiv od šipražja, neka je na dušu našim neparima, da sve što smo nasledili kroz istoriju, prepustimo vremenu i zaboravu. Ispod njega uranjamo u klisuru Tribuča, kao jedne od retkih preostalih prašuma u Evropi. Tek da čarolija bude veća, skriveno u stenama je mesto gde se spajaju ove dve divlje reke. Tribuču je iznedrila Tornička Bobija a Trešnjica je rođena pod Povlenom. U ovim vrletima, priroda nije štedela na ispiraciji.

U potrazi za zapupelim krošnjama trešanja, kraj staze grlimo hrapava stabla cera i sklapamo oči u tišini, kako bi čuli cvrkut radosnih ptica pred proleće i punim plućima udahnući vazduh pun kiseonika. Tek toliko da ne zaboravimo šta je ideja akcije ZAGRLI DRVO. I kada je izgledalo da ćemo umesto trešnje u Trešnjici, na ovoj akciji grliti samo druga stabla, Tribuča je bila darežljivija, pa smo penjući se uz njene strmine ipak zagrlili stablo jedne omanje divlje trešnje. U borbi za nebo i svetlost, njene krošnje su bile visoko u oblacima iznad nas. Tako je u divljini. Sve je u krajnjim granicama.

Pauzu pred školom u Gornjim Košljama, začini smo lovačkim specijalitetima, a onda po kućama duševnih Košljanaca, uz rakijicu, kaficu i sir, obnavljali kućne zalihe domaćim proizvodnima sa ovog zdravog podneblja.

Dobri ljudi, kakve ih je Bog dao, ovde umeju da ugoste i opčine i poslovično hladne engleske avanturiste, koji su ovde otkrili mesto gde žele da provodu svoje slobodno vreme. Ima ovaj kraj široka njedra za skitanje i istraživanje i najprobirljivijih zaljubljenika u prirodu.

Kad smo se ispred prodavnice na Razbojištu, kucnuli bocama piva, da nazdravimo još jednom lepom danu provedenom u obilju planinske lepote koju su nam nesebično darovale klisure Trešnjice i Tribuča, bio je to znak da je naše planinarenje Azbukovicom, završeno.

Posle pet sati pešačenja po lepom vremenu, uz savladani uspon od oko 800m, bili smo ispunjeni zadovoljstvom što smo znali gde da provedemo ovaj dan, svesni da nas je priroda još jednom častila svojim neponovljivim izdanjem. Tako je u Azbukovici, gde uvek ima šta da se vidi i gde da se uživa. U uzbuđljivoj prirodi, domaćoj hrani, sa divnim domaćima. Zato, ćemo ići opet u Azbukovicu. Već krajem jula, gde ćemo na Tisoviku, u novoj akciji ZAGRLI DRVO, tragati za tisama i svejedno da li ćemo ih naći, grliti se sa ljudima i drvećem i tako negovati lekovitu zagrljajnost. Za dobro raspoloženje i u zdravlje!

Voda akcije

Tadija Dimitrijević, MB 451 UIAA